

Ordinul Suprem Militar al Templului din Ierusalim

Marele Priorat General Magistral al Romaniei

Ordinul azi

Acum, la mai bine de 900 de ani de la înființare, este necesară o reaşezare a comandamentelor Ordinului în contextul lumii actuale și a provocărilor generate de mediul social, economic și cultural al secolului XXI. Înțelegerea sensului și semnificației informațiilor percepute, decodificarea corectă a acestora și adoptarea unor reacții sau strategii conforme cu principiile cavalerești și valorile creștine devin din ce în ce mai necesare pentru templierul modern. Așa cum s-a întâmplat de-a lungul timpului Ordinul a demonstrat capacitatea sa de a se reforma și de a fi în pas cu vremurile. Ordinul se poate transforma pentru că aparține umanității. Biserica, în schimb, este a Lui Dumnezeu și nu au căderea oamenilor de a o reinventa așa cum ne spune și Sfânta Scriptură: „Atunci a zis lor: Dați deci Cezarului cele ce sunt ale Cezarului și lui Dumnezeu cele ce sunt ale lui Dumnezeu.” (Matei 22 :21). Această capacitate de adaptare la societatea actuală este o datorie și un scop pentru noi templierii de azi. Astfel putem apăra Biserica de cei ce-i sunt împotrivă și care doresc a o moderniza sau a o înlocui cu alta, alcătuită după mintea lor îngustă și puțina lor credință.

În cele ce urmează se regăsesc principalele coordonate ce guvernează Ordinul azi și care pot fi cuprinse într-o sinteză cu titlul: „Cum privește templierul secolului XXI lumea și pe el însuși în ea”.

Cine suntem

Ordinul Suprem Militar al Templului din Ierusalim (OSMTH), eminent creștin, este unicul moștenitor și continuator legitim al spiritului și al tradițiilor Ordinului Templier medieval (*Pauperes Commilitones Christi Templique Solomonici*), înființat în 1118 la Ierusalim.

Ordinul Suprem Militar al Templului din Ierusalim este alcătuit din Sergenți, Scutieri, Cavaleri și Doamne, practicanți ai religiei creștine de confesiune catolică, ortodoxă și protestantă. Membrii Ordinului se pregătesc, în Capitulele Comanderiilor, pentru a practica *Liturghia de după Liturghie* sau, altfel spus, *Apostolatul Laic*.

Cine poate fi templier

Ordinul Suprem Militar al Templului din Ierusalim primește în rândurile sale pe orice creștin practicant care împărtășește valorile și principiile enunțate prin statute și regulamente. Acceptarea de a fi în serviciul Ordinului se face prin acordarea gradului de Sergent. Candidatul trebuie să dea dovadă de o conduită conformă cu morala creștină și trebuie să demonstreze atașamentul față de valorile cavaleriești. Avansarea la gradul de Scutier are loc după o perioadă de pregătire în care candidatul dovedește că și-a însușit istoria Ordinului, statutele și regulamentele și a participat activ la activitatea Comanderiei din care face parte. După încă o perioadă de pregătire și implicare în acțiunile Ordinului, organizate în spiritul și folosul împlinirii scopului declarat prin statute, Postulantul se califică pentru a deveni Cavaler/Doamnă în OSMTH. Ceremonia de acordare a acestui titlu presupune două momente importante și distincte: înnobilarea, urmare a dreptului de *Fons Honrum* transmis de către Marii Maestrii succesorilor lor și primirea respectiv recunoașterea ca templier.

Ceremoniile și activitățile Ordinului sunt publice (la vedere) iar *Inițierea* este considerată ca fiind Botezul creștin. Candidatul trebuie să-și probeze apartenența la religia creștină prin confirmarea dreptului de a participa, în biserică, la celebrarea Sfintei Liturghii și a Sfintelor Taine.

Legămintele noastre

Inițial Ordinul era călugăresc. Drept urmare, la intrarea în Ordin, erau depuse cele trei voturi specifice: de castitate, de sărăcie și de ascultare. Templierii însă depuneau și un al patrulea vot – de apărare a Pământului Sfânt și a religiei creștine. Odată cu reformarea Ordinului și renunțarea la forma monahală, în 1705, aceste patru voturi s-au redefinit sub forma următoarelor legăminte: de a trăi în curăție în cadrul familiei sau în celibat, de a participa activ la actele caritabile, de ascultare față de superiori, Marele Maestru, Marii Priori și Comandanți, și de apărare a Bisericii, a religiei creștine și de sânguință în răspândirea învățăturilor Domnului Nostru Iisus Hristos în toată lumea. Ordinul are o organizare și un mod de conducere autocrat iar meritul pentru reușita lucrării templiere este unul colectiv. Templierul trebuie să dovedească nevoință privind morala creștină împreună cu abnegație pentru a împlini poruncile lui Dumnezeu. Templierul trebuie să dovedească fermitate împletită cu smerenie, Templierul trebuie să se ferească în a răspândi discordie sau să uneltească împotriva altora, mai ales în rândurile Ordinului. Împreunălucrarea va fi preferată totdeauna înaintea acțiunilor personale, deseori aducătoare de mândrie sau laudă de sine înșelătoare. Templierul trebuie să fie consecvent în apărarea religiei creștine și să nu se lase înșelat de falși profeți sau de filosofii amăgitoare. Pentru a nu se abate de la reguli templierul trebuie să nu întrerupă dialogul permanent cu superiorii din Ordin, cu Capelanii și Marii Capelani și mai ales cu Dumnezeu, cu sprijinul părintelui duhovnicesc. Consultarea și colaborarea cu ceilalți frați și surori trebuie să reprezinte o resursă importantă în activitatea depusă în serviciul Ordinului.

Scopul personal este acela de a deveni, în timpul vieții, un membru cât mai vrednic al Bisericii Luptătoare iar speranța este de a deveni, în Împărăția Cerurilor, parte din Biserica Triumfătoare.

Misiunea Ordinului

Principala misiune a Ordinului nostru este de a apăra Biserica și religia creștină precum și de a face cunoscute și a răspândi învățăturile Domnului Nostru Iisus Hristos. Pe lângă aceasta se adaugă și alte scopuri, ce derivă din cel principal, dar care nu sunt specifice Ordinului Templier. Misiunea caritabilă și cea de a ajuta pe cei aflați în nevoie este specifică și altor Ordine cavalierești precum Ordinul Sfântului Ioan de Ierusalim (Ordinul de Malta) sau Ordinul Sfântului Lazăr. Misiunea de a realiza recensământul, de a restaura, a întreține și studia monumentele și arhivele care păstrează vechile principii și perenitatea spirituală este specifică și altor instituții și organizații laice sau unor Ordine călugărești.

Orice alt scop asumat trebuie să fie în concordanță cu misiunea principală a Ordinului și să ajute la împlinirea acesteia. Irosirea timpului și a eforturilor în acțiuni fără importanță practică sau relevanță pot dăuna Ordinului, chiar dacă aparent acestea sunt benefice celor din jur sau societății în general. Oportunitatea oricărui demers trebuie cântărită prin prisma comandamentelor Ordinului și nu prin prisma intereselor personale, a efectelor emoționale sau a spiritului de competiție cu alte entități organizaționale.

Implicarea în activitatea Ordinului este obligatorie, nu opțională, și necondiționată, în spiritul legămintelor depuse și a îndatoririlor liber asumate de către fiecare în parte odată cu primirea în Ordin.

Misiunea ecumenică

Misiunea ecumenică, mai nou asumată, este aceea de a sprijini mișcarea ecumenică în măsura în care se fac pași de către Înalții Ierarhi și Întâistătători ai confesiunilor creștine singurii îndreptățiți să stabilească cadrul în care aceasta se manifestă. Să nu ignorăm faptul că, la ora aceasta, părerile diferă și se nuanțează între două extreme. Dacă pentru unii ecumenismul reprezintă apogeul apostaziei, adică lipsa credinței și a dorinței de a lupta pentru Adevăr, pentru alții acesta este o datorie sacră, inspirată de harul Duhului Sfânt, pusă în practică prin: rugăciune, penitență, studiu și relații fraterne cu ceilalți ce aparțin altor confesiuni. Pentru noi, membrii Ordinului, acest subiect trebuie tratat cu mare atenție, fără a favoriza în vre-un fel relativismul confesional și fără a genera compromisuri dăunătoare. Este adevărat că mișcarea ecumenică se bazează pe moștenirea testamentară lăsată de Iisus ucenicilor săi: *Ut unum sunt!* dar asta nu justifică modul cantitativ de a face aprecieri privind diferențele confesionale. Tendința neadecvată de a promova idei precum „*mai multe sunt lucrurile ce ne unesc decât cele ce ne separă*” poate duce la anihilarea sau chiar suprimarea unor acorduri sau consensuri doar din cauza unei singure diferențe esențiale. Relativismul și, deopotrivă, secularizarea pot duce la derapaje de nedorit în mișcarea ecumenică actuală. O altă abordare de evitat este tentația de a înlocui „*refacerea unității*” cu sintagma „*unitate diferențiată și reconciliată*” minimizând prin aceasta însăși esența mișcării ecumenice. Există la ora actuală convingerea tot mai răspândită că, pentru a nu dilua conținutul credinței creștine, este necesar a practica un ecumenism spiritual. Acesta presupune aprofundarea propriei credințe prin rugăciune și sfințenia vieții. Desigur că nu trebuie să lipsească respectul și dragostea datorate unii altora, indiferent de confesiune, precum și bucuria regăsirii în rugăciune comună și în fapte de virtute. Acest mod de a privi ecumenismul este cel mai potrivit Ordinului nostru.

Armele noastre

În trecut templierii se antrenau pentru a-și dovedi măiestria în apărarea Pământului Sfânt. Se luptau cu Spada și cu Scutul și nu părăseau câmpul de luptă alegând mai degrabă să facă sacrificiul suprem. Acum armele noastre sunt Cuvântul și Fapta. Suntem datori a învăța să le folosim în apărarea valorilor creștine și a principiilor cavalești. O atitudine delăsătoare sau o ignorare deliberată a provocărilor venite din lume este improprie unui adevărat templier. Aceasta poate deriva din lipsa unei experiențe bogate, dobândită prin implicarea în cât mai multe acțiuni ale Ordinului, sau stângăcia și absența vigoriei în folosirea armelor noastre, adică Cuvântul și Fapta. Templierul este dator a nu se lăsa ademenit într-o asemenea stare precum spune și Apostolul Pavel în Epistola către Coloseni: „*Nu vă mințiți unul pe altul, fiindcă v-ați dezbrăcat de omul cel vechi, dimpreună cu faptele lui*” (Col. 3:9). Sufletul său trebuie să se străduiască pentru a primi putere de sus, de la Domnul, iar pentru acestea este nevoie de credință autentică, nu de fariseism. Iar pentru a ne-ntări credința putem lua exemplul din cuvintele Apostolului Iacob: „*Așa și cu credința: dacă nu are fapte, e moartă în ea însăși. Dar va zice cineva: Tu ai credință, iar eu am fapte; arată-mi credința ta fără fapte și eu îți voi arăta, din faptele mele, credința mea.*” (Iacob, 2:17-18)

Lucrarea templieră

Ordinul nostru are propria lui identitate și propriul scop. Drept urmare nu are nevoie de „*inovații*” sau de „*importuri*” de la alte organizații. Acestea nu ar face decât să zădărnicească lucrarea noastră templieră și ne-ar distra atenția de la ceea ce ni se cere și de la lucrurile ce le avem de făcut. Lucrarea templieră se desfășoară pe două dimensiuni: pregătirea și acțiunea. Ne pregătim și acționăm pentru apărarea valorilor noastre cavalești creștine și pentru plinirea misiunii principale asumate. Pregătirea noastră continuă, în Capitulele Comanderiilor, pentru a profesa *Liturghia de după Liturghie* sau, altfel spus, *Apostolatul Laic* nu înlocuiește în nici un fel participarea fiecăruia la viața comunității confesionale căreia îi aparținem. Aceasta vine ca o completare, din proprie voință, și o împreună-lucrare pentru desăvârșirea și întărirea în credință. Este însă și o misiune auto-asumată de a ocroti Biserica lui Hristos. O componentă a lucrării noastre templierie este combaterea minciunii, a pseudocredințelor și a filosofiilor ateiste. Trebuie, însă, să ținem cont că adepții acestor curente sunt bine pregătiți teoretic și, prin distorsiuni, omisiuni sau generalizări, prezintă argumente care, pentru cei mai slabi în credință, par solide și cu valoare de adevăr. Cuvintele lor au menirea de a perverti fărăma de credință a multora dintre oameni și de a-i atrage pe calea pierzaniei, spre lumea lui antihrist. Desigur că, în virtutea dreptului de a alege – a liberului arbitru, dar de la Dumnezeu, nu ar fi cazul să ne împotrivim acestei convertiri. Avem însă datoria de a explica semenilor și Calea cea dreaptă pentru ca alegerea lor să fie din toată ființa și în deplină cunoștință și pentru a-și putea asuma consecințele deciziei lor. Pentru a nu dăuna scopului propus, este nevoie ca și noi să fim bine pregătiți. Pentru ne putea apropia, însă, de acest nivel este nevoie de râvnă și credință.

Departa de a epuiza tematica generată de titlul materialului de față putem considera că subiectele dezvoltate au atins principalele comandamente ale templarismului modern. Istoria Ordinului dovedește actualitatea și dezirabilitatea sa precum și capacitatea sa de adaptare și

reformare în pas cu necesitățile epocilor traversate. Misiunea Ordinului a fost și rămâne în continuare la fel de actuală și de necesară. Probabil că acesta este motivul din care alții încearcă să creeze diversiuni, grupuri schismatice sau organizații meschine, menite să transforme în derizoriu valorile templiere sau să le confere conotații malefice. Prin păstrarea unității și promovarea aceluiași mesaj în lume toate aceste încercări nu pot fi decât sortite eșecului. Suntem datori față de înaintașii noștri și obligați de moștenirea liber asumată să păstrăm strălucirea Ordinului. Suntem datori să ne ridicăm la înălțimea condiției noastre nobile și obligați să păstrăm cu onoare neștirbite spiritul și tradițiile templiere. Toate acestea le putem făptui inspirați fiind de cuvintele Sfântului Apostol Pavel: „*Și acum rămân acestea trei: credința, nădejdea și iubirea. Iar mai mare dintre acestea este iubirea*” (Cor. I 13:13).

Non Nobis Domine, Non Nobis, Sed Nomini Tuo Da Gloriam!

Bucuresti, 6 iunie 2019 A.D. (901 A.T.)

Cav, Mare Cruce Dan VASILIU
Marele Prior General Magistral al României